

พล ★ นิกร ★ กิมหงวน จาก **ศาลาโกหก**

เสือปืนแฝด

ว. คุ้มระมัญเฑาะ

★ หัสนิยาข สามเกลอ
ขนานแท้และหาอ่านยาก
แบบปกอนรักษ์ของเดิม
ไว้ทั้งหมด เหมาะสำหรับ
สะสมและอ่าน
★ เพื่อข้อนำขึ้นในจอทัศน์

ตัวอย่าง

ประพันธ์สาส์น

ทศวรรษที่สี่ที่ฝากชื่อ สารหนังสือสื่อชีวิต

พล ★ นิกร ★ กิมหงวน

จาก

ศาลาโกกาท

ตอน

เสือปืนแฝด

ม. ๑๖๗๗/๑๗.

เลือกเป็นแปล

ป. อินทรปาลิต

© กองทุน ป. อินทรปาลิต ในสมาคมสื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

ผู้ก่อตั้ง : ปรานี อินทรปาลิต

นายกสมาคมและผู้ดูแลกองทุน : พลดิศัย สิทธิชัยกิจ

ที่ปรึกษากองทุน ป. อินทรปาลิต : สุวัฒน์ วรดิลก, อาจันต์ ปัญจพรรค์,

ปองพล อติเรกสาร(พอล อติเรกซ์), พลเอกธีรเดช มีเพียร, เตือนใจ ตีเทศน์

พิมพ์ครั้งแรก : ๒๕๐๗ ใน ศาลาโกหก

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น พิมพ์ครั้งที่ ๓ : ตุลาคม ๒๕๔๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging In Publication Data

ป. อินทรปาลิต.

เลือกเป็นแปล. -- พิมพ์ครั้งที่ 3. -- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2547.

68 หน้า.

1. หัตถนิยาย. I. ชื่อเรื่อง.

895.917

ISBN 974-9743-25-3

ราคา ๔๙ บาท

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด ๔๑๓/๒๖ ถ.อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย

กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๔-๑๓๔๗, ๐-๒๔๓๕-๕๗๙๙

โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๖๙๑๒ <http://www.praphansarn.com>

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์แป้น พรินต์ติ้ง

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เศรษฐาภา ที่ปรึกษา คณะ กิตติโกวิท, พิสุทธิ เลิศวิไล, สุวิทย์ จิระเมฆากุล,

บุญเลิศ สีอุไรย์, วีรชัย ศรีเจริญรัตน์, อติเรก ศรีวัฒนาวงษา กรรมการผู้จัดการ : อาทร เศรษฐาภา

บรรณาธิการบริหาร : จำเนียร พลสวัสดิ์ กองบรรณาธิการ : ชัชฎาพร นิมมนงค์

ภาพปก : อาภรณ์ อินทรปาลิต รูปเล่ม : พิเศษ ศรีสวัสดิ์ พิสูจน์อักษร : ยาใจ เจตนาไทย

คำนิยม

ผมเป็นแฟนสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แต่เริ่มหาซื้อสามเกลอมาอ่านด้วยสติกส์ของตนเองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งจัดเป็นช่วงบั้นปลายชีวิตของท่านผู้ประพันธ์แล้ว ผมจึงมีโอกาสซื้อหาสามเกลอตอนใหม่ๆ มาอ่านได้ในระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๕ ปีเท่านั้น (พ.ศ. ๒๕๐๗-๒๕๑๑) สามเกลอที่ ป. อินทรปาลิตประพันธ์ขึ้นใหม่ในช่วงเวลานั้น ประพันธ์ให้กับสำนักพิมพ์ ๔ แห่ง ได้แก่ สำนักพิมพ์ผดุงศึกษา ประพันธ์สาส์น บันลือสาส์น และเพลนิจิคส์

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ผดุงศึกษา ประพันธ์สาส์นได้จัดพิมพ์สามเกลอชุดใหม่ที่มีขนาดรูปเล่มต่างออกไปจากเดิม คือมีขนาดใหญ่กว่าธรรมดา เป็นสามเกลอในชื่อ ‘ศาลาโกหก’

ภายในเล่มมีเรื่องสั้นอื่นๆ จากปลายปากกาของ ป. อินทร-
ปาลิต อยู่ประมาณเกือบครึ่งเล่ม ส่วนครึ่งหลังเป็นสามเกลอ
พล นิกร กิมหงวน ตอนที่ประพันธ์ขึ้นใหม่เอี่ยมและจบใน
เล่ม ประเดิมด้วยตอน ‘สมิงเขาใหญ่’ ในฉบับปฐมฤกษ์

‘ศาลาโกหก’ ได้ออกวางจำหน่ายต่อๆ มาเฉลี่ย
ประมาณเดือนละหนึ่งเล่ม ซึ่งผมคอยติดตามซื้อทุกเดือน
‘ศาลาโกหก’ เท่าที่สำรวจได้ในปัจจุบันนี้มีจำนวนทั้งหมด ๘๐
(๗๐-๘๐) ตอน สามเกลอหลายตอนที่สนุกและยังประทับใจ
อยู่จนทุกวันนี้ได้แก่ หนุมเนื้อหอม, คดีหลอดเด็ก, ไปโลกันตร์
จระเข้ผีสิง ฯลฯ โดยเฉพาะสามเกลอในเทศกาลส่งท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ซึ่งมีให้อ่านทุกสิ้นปี

นับว่าเป็นข่าวดีสำหรับแฟนสามเกลอที่ทางสำนัก
พิมพ์ประพันธ์สาส์นได้รวบรวมสามเกลอในชุด ‘ศาลาโกหก’
นำมาพิมพ์ใหม่อีกครั้ง เพื่ออนุรักษ์ผลงานอันมีคุณค่าชิ้นนี้
ให้อยู่คู่วงการหนังสือต่อไปอีกนานเท่านาน

พล.ต.ต.พีระพงศ์ ตามาพงศ์

คำนำสำนักพิมพ์

กาลเวลาที่ผ่านไปหลายสิบปีนั้น มีสิ่งต่างๆ หลากหลายเปลี่ยนแปลงไป หนังสือเป็นสิ่งที่ได้บันทึกถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นๆ โดยเฉพาะงานเขียนวรรณกรรม เป็นการบันทึกทางสังคมที่มีเรื่องราว มีความรู้สึกซ่อนเร้นอยู่ภายใน ผู้อ่านสามารถตีความระหว่างบรรทัดนั้นได้ หนังสือหลายเล่มที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน นั้นแสดงให้เห็นถึงอัจฉริยภาพของผู้เขียน

หนังสือหลายเล่มของ ป. อินทรปาลิตก้าวข้ามกาลเวลา พิสูจน์ให้เห็นว่าการนักเขียนนักอ่าน ยอมรับถึงความยิ่งใหญ่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง เขาเป็นนักเขียนผู้มากความสามารถ เขียนได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าเรื่องรักโศกเศร้าที่ทำให้

ผู้อ่านติดอกติดใจ หรือเรื่องบู๊ตึ้นเต็นเร้าใจบูชาความเที่ยง
ธรรมเนียมถูกผู้ชาย โดยเฉพาะตัวละครในเรื่อง เสือดำ, เสือใบ
ชีวิตของสุภาพบุรุษจอมโจร ที่มีผู้อ่านติดตามจำนวนมาก เป็น
เครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดี เรื่องที่สร้างชื่อเสียงโด่งดังให้
กับ ป. อินทรปาลิต มีผู้รู้จักมากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า คือ
หัตถนิยายสามเกลอ อันมีตัวละครหลัก พล นิกร กิมหงวน
และมีตัวละครรองที่เข้ามาเสริมให้สนุกสนานยิ่งขึ้น คือ
ดร.ติเรก เจ้าคุณปัจจนิกพินาศ และบรรดาภรรยาของเขา
รวมถึงคนรับใช้ตัวแสบอย่างนายแห้ว โหระพากุล

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิตถูกนำมาพิมพ์ซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า เพราะความนิยมของผู้อ่าน ตั้งแต่รุ่นเล็กไปจน
ถึงผู้ใหญ่ เป็นงานเขียนที่ให้ความบันเทิงกับผู้อ่านอย่าง
สนุกสนาน มาทุกยุคทุกสมัย เป็นงานเขียนที่เต็มเปี่ยมไป
ด้วยอารมณ์ขันและให้สาระ ผู้คนในยุคนั้นแทบไม่มีใครที่ไม่
เคยอ่านงานเขียนของเขา สำหรับในปัจจุบันได้รับการคัด
สรรให้เป็น ๑ ใน ๑๐๐ หนังสือดีที่คนไทยควรอ่าน
ด้วย นอกจากนั้นเองก็มีแฟนนักอ่านที่ชื่นชอบรวมตัวกัน
เป็นสามเกลอแฟนคลับ มีเว็บไซต์เพื่อการสื่อสาร แลก
เปลี่ยนข้อมูลกันอย่างคึกคักและสม่ำเสมอ

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิต ในชุดหัตถนิยายสามเกลอนี้เริ่มต้นเมื่อปี ๒๔๙๑ ซึ่งก็ได้รับความนิยมกันมาอย่างต่อเนื่องหลายสิบปี นอกจากให้ผู้อ่านคลายความเคร่งเครียดทางอารมณ์แล้ว ผู้เขียนได้แทรกปรัชญาการดำเนินชีวิต ซึ่งทรงคุณค่าต่อการคิดใคร่ครวญ อีกทั้งเป็นเสมือนการบันทึกและพิจารณาสังคมตลอดมากกว่าสามสิบปี

‘ศาลาโกหก’ เป็นหนังสือเล่มชุดหนึ่งของ ป. อินทรปาลิต ที่เริ่มเขียนขึ้นเมื่อปี ๒๕๐๒ เป็นหนังสือขนาด ๘ หน้ายก มอบให้สำนักพิมพ์ดวงกมล ของนายгимทรวง แซ่แต้ และ นายสุพล เตชะธาดา ในเวียงนาครเขมมเป็นผู้จัดพิมพ์ (ต่อมานายสุพล เตชะธาดา แยกออกมาเป็นสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น) ราคาจำหน่ายขณะนั้น ๓.๕๐ บาท หนังสือในชุดศาลาโกหกที่มีคำโปรยว่า หัวเราะร่า รากาเยา เบาสมองนี้ ป. อินทรปาลิตเป็นผู้บรรเลงเองทั้งหมด ไม่ว่าบทนำ กวีโวหาร ตอบจดหมายแฟน ๆ เรื่องราวต่างแบบมโนสำเร่ นิยายสั้นจบในฉบับเป็นตอนๆ ที่ขาดไม่ได้คือนิยายสั้นสามเกลอเล่มละหนึ่งตอน (ยกเว้นศาลาโกหกลำดับที่ ๒ ไม่มีสามเกลอ) โดยมีตัวละครผู้ช่วยคือลูกชายสามเกลอเข้ามามีบทบาทเป็นกำลังสมทบ ต่อเนื่องกันจนถึงปี ๒๕๑๑ ซึ่งรวมแล้วกว่า

๗๐ ตอน ซึ่งปัจจุบันเป็นหนังสือหายากสำหรับนักสะสม
ไปแล้ว

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้ตระหนักถึงความสำคัญ
ของหนังสือชุดนี้เป็นอย่างดี ไม่ต้องการให้สูญหายไปกับ
กาลเวลา จึงได้พยายามรวบรวมต้นฉบับที่เรามีอยู่ และ
เสาะแสวงหาจากหลายแหล่งด้วยกัน จากนักสะสมและ
ผู้ชื่นชอบงานเขียนของท่านผู้นี้ โดยคัดเอาเฉพาะนิยายสั้น
ของสามเกลอมาจัดพิมพ์อีกครั้งในรูปแบบฟ็อกเก็ตบุ๊ก เพื่อ
สืบสายธารความเป็นอมตะต่อไป

การจัดพิมพ์นิยายสั้นชุดนี้ เคยจัดพิมพ์มาบ้างแล้ว
ก่อนหน้านี้หลายปี เป็นไปตามความประสงค์ของนาง
ปราณี อินทรपालิต ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ
ป. อินทรपालิตซึ่งดำริให้จัดพิมพ์ขึ้นโดยมีความประสงค์ที่
จะดำเนินการจัดทำกองทุน ป. อินทรपालิต ควบคู่กันไปด้วย
(๑) เพื่อจรรโลงผลงานของ ป. อินทรपालิต ไว้ในวง
วรรณกรรม (๒) เพื่อสนับสนุนการประพันธ์ให้กับผู้
ปรารถนายืดอกอาชีพนักเขียน (๓) เพื่อจัดตั้งนิติบุคคลในนาม
ป. อินทรपालิต ส่งเสริมสวัสดิการนักเขียนและครอบครัวใน
โอกาสต่อไป โดยขอให้ดำเนินการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

สำหรับผู้่านนั้น ในการอ่านหนังสือที่นักเขียนได้
ผลิตผลงานขึ้นนั้นมานานแล้ว ถ้าผู้่านต้องการให้ได้อรรถรส
เพิ่มขึ้น คงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้่านจะต้องนึกย้อนหลังไปด้วย
ว่า สมัยนั้นๆ เป็นอย่างไร ผลงานของ ป. อินทรปาลิต ชุด
นี้นั้น ได้รังสรรค์ขึ้นเมื่อประมาณสี่ทศวรรษก่อน เพื่อเป็น
การคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ สุนกสนาน และเปี่ยมด้วย
อรรถรส เราจึงคงไว้ซึ่งภาษาทุกตัวอักษรที่ใช้ในเรื่องนั้นๆ
รวมถึงค่าของเงิน และบริบทของเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ
ในสมัยนั้นด้วย ผู้่านควรทำความเข้าใจในจุดนี้ไว้ก่อน

การจัดพิมพ์ในครั้งนี้ ถ้านักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้
เลือกสรรแนวทางที่ดีที่สุด โดยการอนุรักษ์รูปแบบที่ใกล้เคียง
กับของเดิม ไม่ว่าจะเป็นการเลือกรูปแบบและขนาดของตัวอักษร
การสะกดคำนั้นคงรูปแบบเดิมไว้รวมทั้งการทับศัพท์ ซึ่งมี
ลักษณะเฉพาะยุคสมัยนั้น โดยเฉพาะรูปภาพปกนั้นได้ใช้
รูปแบบเดิมของปกหนังสือศาลาโกหก ซึ่งส่วนมากเป็น
ฝีมือการวาดภาพของอาภรณ์ อินทรปาลิต น้องชายของ
ป. อินทรปาลิต แล้วใช้คอมพิวเตอร์ช่วยปรับแต่งสีสันทให้
สดใสเหมือนกับของเดิมมากที่สุด

ถ้านักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้พยายามรวบรวมต้นฉบับ

มาจัดพิมพ์ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อให้แฟนนักอ่านของ
ตามเกลอได้เป็นเจ้าของและนักสะสมได้อย่างเต็มภาคภูมิ
และหวังว่าแฟนนักอ่านรุ่นใหม่ก็จะได้อ่านได้ง่ายอย่าง
สะดวกยิ่งขึ้น โดยสามารถสัมผัสความยิ่งใหญ่ของนักเขียน
ที่ชื่อว่า ป. อินทรปาลิต นี้ได้ แม้ในปัจจุบันสมัย

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ศาลาโกหก พิมพ์ปี พ.ศ. ๒๕๐๗

คณะพรรคสี่สหายเตรียมเที่ยวทางเรือในวันสุด
สัปดาห์กันอย่างสนุกสนาน เรือยนต์ “ศรีสาคร” ของอาเลี่ย
กิมหงวนที่อยู่ต่อเรือบางกระบือได้รับการตกแต่งให้สวยงาม
และทำความสะอาดทั่วทั้งลำเรือทั้งชั้นบนและชั้นล่าง เรือ
ลำนี้เป็นเรือสำราญที่ประกาศความมั่งมีของเจ้าของเรือ
เพราะเป็นเรือยนต์ขนาดใหญ่ มีห้องนอนห้องนั่งเล่น
มีตู้เย็น เครื่องกำเนิดไฟฟ้า และเครื่องอุปกรณ์ความสุข
เช่น วิทยุ และทีวี.

สี่นางมาที่อยู่เรือในตอนสาย จ่ายอาหารสดคาวและผัก
ตลอดจนผลไม้ และเครื่องกระป๋องมามากมาย ทั้งๆที่จะ
เดินทางไปพักผ่อนกันเพียงคืนเดียวเท่านั้น กำหนดออกจาก
กรุงเทพฯ ก่อนเที่ยงวันนี้ เดินทางไปจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
จนกระทั่งจังหวัดอ่างทอง หยุดพักนอนที่หน้าจังหวัดอ่างทอง
รุ่งเช้าเที่ยวชมตลาดอ่างทองแล้วเดินทางกลับกรุงเทพฯ โดย

แหวะเทียวจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

คณะพรรคสี่สหายและส่นางพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ และคุณหญิงวาทกำหนดออกจากบ้าน “พัชรารภณ์” ไปลงเรือที่อยู่ต่อเรือของเลียบหงวนในเวลา ๑๑.๐๐ น. ตรง

แต่แล้วก็มีอุปสรรคบางอย่างเกิดขึ้นทำให้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ มีอันเป็นไปไม่ได้ เพราะท่านเกิดท้องเสียอย่างปัจจุบันทันด่วนขนาดนั้นๆ อหิวาตกโรคทีเดียว ดร.ติเรกريبจิตยาแก้ท้องเสียให้ท่านกิน ถึงกระนั้นอาการท้องเดินก็ยังไม่หายเพียงแค่ห่างไป และทำให้เจ้าคุณอ่อนเพลียมาก

“ผมไปไม่ได้เสียแล้วคุณหญิง” ท่านเจ้าคุณกล่าวกับคุณหญิงวาทต่อหน้าคณะพรรคสี่สหาย “อ่อนเพลียจนบอกไม่ถูกครับ”

“แหม ขาดเจ้าคุณไปเสียคนหนึ่ง ก็อหฺมตสนุกชีคะ เหมือนกับกินน้ำพริกไม่ใส่แมงดาและลูกมะอีก”

“อ้าว ไหง่ต้องพูดลูกมะอีกด้วย ผมไปไม่ไหวจริงๆ ต้องนอนพักผ่อนครับ”

อาเลียบว่า “ไปเถอะครับ เรือของผมมีห้องส่วนตัวโครกทั้งชั้นบนและชั้นล่าง คุณอาจจะอึเมื่อไรก็ได้”

“ไม่ใช่อย่างนั้น อาไม่มีเรี่ยวแรง ต้องนอนตลอดเวลา

ถึงไปเที่ยวด้วยก็ไม่สนุก”

นิกรมองดูพ่อตาของเขาอย่างห่วงใยแล้วพูดเสริมขึ้น

“ทั้งคุณพ่อไว้ตามลำพังพวกเราก็อดเป็นห่วงไม่ได้ ประเดี๋ยวเกิดเหตุทั้งด้วยโรคทั้งร่วอย่างแรงก็ไม่มีใครเห็นใจ ผมว่าเมื่อคั้งนี้เราไปเลี้ยงกันคุณพ่อทานหอยนางรมมาก เหนไปท้องก็เลยเสีย”

เจ้าคุณปัจจนึกทำปากหมุบหมิบค่านิกรแล้วกล่าว กับนายแพทย์หนุ่มว่า

“รู้สึกว่าการของพ่อดีขึ้นบ้าง แต่ต้องยังไม่หาย เดี๋ยว พวกแกไปสนุกสนานกันเถอะไม่ต้องเป็นห่วงพ่อหรอก”

พลล่่าวกับคุณหญิงวาดเบาๆ

“เห็นจะต้องทิ้งอ้ายแห้วไว้ให้อยู่ปรนนิบัติรับใช้คุณอา นะครับคุณแม่”

คุณหญิงวาดเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี แม่ก็ว่าอย่างนั้น เราไม่จำเป็นต้องเอาอ้าย แห้วไปหรอก ใช้คนเรือของพ่อหงวนก็ได้ ส่วนรถเราก็ขับ ไปเองแล้วไปจอดทิ้งไว้ที่อุ้”

ดร.ดิเรกพูดขึ้นทันที

“ออไว้ ออไว้ แต่อาการของคุณพ่อคงจะดีขึ้นเรื่อยๆ

ขณะนี้ก็มีแต่อ่อนเพลียเท่านั้น คนแก่มักจะท้องเสียง่ายๆ เพราะเครื่องย่อยอาหารมันไม่ดี”

เลี้ยหวนยิ้มให้เจ้าคุณปัจจุบันฯ

“ขาดคุณอาเลียคนหมดสนุกจริงๆครับ แล้วคุณอาอย่าไปเที่ยวชุกชนที่ไหนนะ กำลังท้องเดินอ่อนเพลียอย่างนี้ ขึ้นไปนวดตัวอาบนํ้าเป็นเท่งทิ้งเด็ดขาด”

“เฮ้ย” ท่านเจ้าคุณเอ็ดตะโร “เรื่องนวดเรื่องอาบนํ้าไม่เคยไฉน มีอย่างที่ไหนแก่จนปานนี้แล้วจะแก้ผ้าลงจอนให้ อีหนูคราวลูกคราวหลานอาบนํ้าเช็ดตัวให้ มองดูคล้ายๆ เปรดเที่ยวขอส่วนบุญ โอ้ย...เอากูอีกแล้ว”

เจ้าคุณลุกขึ้นเดินตรงไปยังห้องนํ้าภายในห้องนอนของท่านอย่างร้อนรน แล้วปิดประตูใส่กลอน เป็นอันว่าท่านเจ้าคุณปัจจุบันฯ ไม่ได้ไปเที่ยวสุตัสปตาห้ด้วย คณะพรรคสี่สหายกับสีกนางพร้อมด้วยคุณหญิงวาดได้ออกจากบ้าน “พัชราภรณ์” ในเวลา ๑๑.๐๐ น. โดยรถคาทิลแล็คเก็ง และเป็นซี ๒๒๐ เอส. ทิ้งเจ้าแห้วไว้ให้คอยปรนนิบัติรับใช้เจ้าคุณปัจจุบันฯ

ก่อนพลบค่ำวันนั้นเอง อาการอ่อนเพลียของเจ้าคุณปัจจุบันฯ ก็ดีขึ้น หลังจากเจ้าแห้วได้ผสมไขไก่กับเบียร์มาให้

ท่านดื่มหลายแก้ว จนกระทั่งเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯลงมานั่งเล่น
ในห้องโถงชั้นล่างได้

“รับประทานท่านแข็งแรงเร็วจังนะครับ” เจ้าแก้ว
กล่าวชมเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ “รับประทานผมจะไปลวกไข่มาให้
สัก ๕ ฟองดีไหมครับ”

เจ้าคุณโบกมือแล้วสั่นศีรษะ

“พอแล้วอ้ายแก้ว วันนี้แกลให้ฉันกินไข่ ๒๐ ใบแล้ว
แก่งสารและเห็นใจฉันบ้างเถอะวะ อย่าให้ฉันกินไข่อีกเลย”

“รับประทานเรื่องไข่นี้เป็นอาหารสำคัญครับ อ่อน-
เพลียละเหี่ยใจเบื่อหน่ายพักผ่อน หมดความคึกคักเข้ม
แข็ง รับประทานไข่วันละ ๕๐ ฟอง อาทิตย์เดียวเท่านั้น
รับประทานโลกนี้ก็เป็นของเรา”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึๆ ก่อนที่ท่านจะพูดอะไร เสียง
กริ่งโทรศัพท์บนโต๊ะก็ดังขึ้น เจ้าแก้วรีบลุกขึ้นเดินมารับ
โทรศัพท์ที่จากเครื่องโทรศัพท์ภายนอกซึ่งตั้งอยู่ใกล้ๆเครื่อง
ภายในบ้าน

“โหล”

“โหลวะะ นี่ขอค เรียนเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯให้มาพบกับ
ฉันหน่อย”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานเป็นใครครับ”

“ใครก็ได้”

“อะ ถ้าจะเมา” เจ้าแห้วปรารภกับตัวเองแล้ววางหูโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ “ท่านครับ มีคนจะพูดโทรศัพท์ด้วยครับ รับประทานผมตามชื่อแล้วไม่ยอมบอก รับประทานถามว่าเป็นใครเขาบอกว่าใครก็ได้”

“อ้อ” เจ้าคุณอุทานแล้วลุกขึ้นเดินมาที่โต๊ะโทรศัพท์ “หรือคนไข้โรงพยาบาลโรคจิตโทรมาตอนที่หมอเคลอ”

เจ้าแห้วหยิบหูโทรศัพท์ส่งให้เจ้าคุณปัจจุบันฯ อย่างนอนน้อม ท่านเจ้าคุณยกหูฟังขึ้นพูด

“ฮัลโล่ พระยาปัจจุบันฯ พูดอยู่นี้แล้ว”

“อ้อ สวัสดิ์ครับได้เท่า ผมเสียใจอย่างยิ่งที่ผมไม่อาจจะเรียนให้ได้เท่าทราบว่าผมเป็นใคร แต่ว่าผมมีความเคารพนับถือได้เท่า และคุณหญิงวาด ตลอดจนคุณๆ ในบ้านทุกคนแหละครับ”

“เอ๊ะ ถ้ายังงั้นคุณก็อยู่บ้านใกล้ๆ เรานะซี”

“ครับผม ผมเช่าที่ดินของคุณหญิงอยู่ในซอย ‘ประสิทธิ์นิติศาสตร์’ หลังบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ครับ”

“จ้ะเฮอร์ คุณมีธุระอะไรล่ะที่โทรมาถึงผม”

ผู้พูดสายอีกฝ่ายหนึ่งนิ่งเงียบไปสักครู่

“ได้เท่าครับ ขอได้โปรดระวังตัวไว้บ้าง ผมทราบว่า
คืนนี้พวกอ้ายตีนแมวหรือพวกลักเล็กขโมยน้อยในถิ่นนี้
จะลอบเข้าไปในบ้านเพื่อทำการโจรกรรมครับ ทั้งนี้เพราะ
มันรู้ว่าไม่มีใครอยู่นอกจากได้เท่ากับนายแห้วเท่านั้น ส่วน
พวกคนใช้ก็อยู่ที่เรือนพักคนใช้”

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น

“คุณไม่ได้โทรมาล้อผมเล่นนะ”

“ผมสาบานได้ครับว่าเรื่องนี้เป็นความจริง เด็กใน
บ้านผมคนหนึ่งถูกมันชักชวนเข้าร่วมงานด้วย แต่มันไม่เอา
ครับ แล้วมันก็มาเล่าให้ผมฟัง”

“ขอบคุณมากคุณท่อก”

“โอ๊ะ ผมไม่ได้ซื้อท่อกหรือครับได้เท่า”

“ก็คุณไม่บอกผมนี่นะว่าคุณซื้ออะไร ผมก็ต้องตั้งชื่อ
ให้คุณ”

“ผมบอกไม่ได้ครับได้เท่า ผมเกรงว่าผมจะได้รับภัย
อันตรายจากอ้ายพวกอาชญากรเหล่านี้ ที่โทรมานี้ผมก็โทร
มาจากโทรศัพท์สาธารณะ บ้านผมไม่มีโทรศัพท์ใช้หรือครับ

ผมเป็นพลเมืองดีคนหนึ่ง และผมเคารพนับถือได้เท่ากับ
คุณหญิงวาทมาก เมื่อจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้นผมก็ต้องเรียนให้
ทราบ”

“เอาละครับ ขอขอบคุณมาก ผมจะเตรียมรับมือกับ
อ้ายพวกหัวร้ายละลายให้เต็มที่ ผมไม่กลัวมันหรือว่าคุณ
บุกเข้ามาในบ้านผมผมก็ยิงมันเท่านั้น เพื่อป้องกันทรัพย์สิน-
สมบัติของผม”

“ถูกแล้วครับ ได้เท้าย่อมมีสิทธิที่จะป้องกันทรัพย์สิน-
สมบัติของได้เท่า เลิกกันนะครับ ขอให้ได้เท่าโชคดีและ
ปลอดภัย”

เจ้าคุณปัจจุบันก็รู้สึกว่าคุณพูดสายอีกฝ่ายหนึ่งวางหู
โทรศัพท์ ท่านก็วางหูโทรศัพท์ลงบนเครื่องของมัน แล้ว
กล่าวกับเจ้าแห้วด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

“อ้ายแห้ว คินนี่แกกับฉันได้ร่วมงานผจญภัยกันแน่ๆ”

“รับประทานได้เท่าหมายความว่าจะอะไรครับ”

“หมายความว่า จะมีพวกคนร้ายคนละหนึ่งบุกเข้ามา
ทำการโจรกรรมเราในคืนวันนี้ ผู้ที่หวังดีต่อฉันเขาโทรศัพท์
บอกมาให้รู้ตัว อ้ายพวกเหล่าร้ายเห็นว่าไม่มีใครอยู่ที่ถือ
โอกาสโจรกรรมเรา อ้า-เพียงแต่มันเข้ามาในตึกชั้นล่างนี้ได้

มันก็คงเก็บกวาดข้าวของอันมีค่าไปนับแสน ฉะนั้น แกกับฉันต้องสู้กับมัน”

เจ้าหัวขี้มเล็กน้อย

“เอาครับ รับประทานผมสู้ตายแน่นอน ผมจะต้องป้องกันทรัพย์สินสมบัติของเจ้านายอย่างเต็มที่ให้เหมือนกับที่ผมเป็นบ่าวที่ดี ถ้ามีการลักขโมยเกิดขึ้น รับประทานผมขโมยเสียเองดีกว่าจะได้ไม่เจ็บใจ”

“อ้อ แกพูดน่าฟัง แล้วก็น่าเชื่อถือ”

เจ้าหัวเหวเราะชอบใจ

“รับประทานเอาปืนกลมือห้องใต้ดินในห้องทดลองของคุณหมอมาสู้กับมันดีไหมครับ”

ท่านเจ้าคุณชั้นตรีชะ

“ไม่จำเป็น ฉันจะใช้ปืนแฝดของฉันยิงอ้ายพวกอาชญากรเหล่านั้น”

“ว้า” เจ้าหัวคราง “รับประทานปืนแฝดจะได้ความหรือครับ”

เจ้าคุณปัจฉินภา ลืมตาโพลง

“ชะ แกไม่รู้จักอะไร ปืนแฝดหรือปืนลูกซองที่ใช้กระสุนลูกปรายยิงนกนะ วิเศษกว่าปืนพกหรือปืนเล็กยาว

แบบปืนล่าสัตว์เป็นไหนๆ แกรู้ไหมว่าเมื่อยิงตุม ลูกปืนเล็กๆ จะแผ่ออกไปเป็นวงกลมเหมือนกระดิ่ง ในระยะ ๒๐ เมตร รับรองไม่มีผิด คนร้ายก็ไม่ตายแต่ก็ไปไม่รอดเพราะได้รับความเจ็บปวด นั่งแคะลูกปืนอย่างน้อยก็สามสี่ชั่วโมงกว่าจะออกหมด”

เจ้าแห้วหัวเราะชอบใจ

“รับประทานก็อดดีครับ ได้ทำให้กระสุนปืนพอกแล้วหรือครับ”

“โง่ มีตั้งสามสี่กล่องล้วนแต่ใหม่ๆ ทั้งนั้น เามาจากร้านปืนของอ้ายหงวนเขา แต่มีใบอนุญาตให้ซื้อของนายทะเบียนปืนกรมตำรวจ ไม่ได้ซื้อเถื่อนไฉน ข้าเป็นผู้ใหญ่แล้วทำอะไรก็ให้ถูกต้องตามกฎหมาย แกละมีปืนพกประจำตัวแล้วไม่ใช่หรือ”

“แะ แะ รับประทานมีครับ แต่ผมจํานำเขาไว้สองกระบอก ๑,๕๐๐ บาท”

“แหม-น่าเตะเหลือเกิน ประเดี๋ยวฉันจะให้เงินแกร็บไปไถ่เอามา อย่าเหลวไหลนะอ้ายแห้ว พ่อเอาตายเลยจะบอกให้ คินนี่กำลังฝ่ายเรามีเพียงสองคนเท่านั้น ฉันไม่ต้องการเรียกคนใช้มาช่วยเราสู้รบกับพวกคนร้ายหรอก แต่ละ

คนล้วนแต่ชี้ขาดตาขาว ได้ยินเสียงปืนก็อุจจาระรดผาย
ลมหายไปตามกัน”

เจ้าแก้วยิ้มละไม

“รับประทานถ้าผมได้ปืนมาได้ผมสู้เต็มที่ครับ กระสุน
ปืนมีอยู่ราว ๓๐ นัด”

ท่านเจ้าคุณมองดูเจ้าแก้วอย่างเคื่องๆ

“ใครใช้ให้มึงเอาปืนไปจำหน่าย”

“รับประทานไม่มีใครใช้หรอกครับ ผมไม่มีเงินใช้ รับ-
ประทานผมก็ต้องเอาปืนไปจำหน่ายเขาไว้”

“เลวมาก อ้ายระยำ เอาไปจำหน่ายใครไว้ที่ไหนวะ”

“รับประทานจำหน่ายคุณนายสมบุญ บ้านสุดซอยข้าง
บ้านเราครับ”

“ถ้ายังงั้นก็เอาเงินรีบไปไถ่มาเดี๋ยวนี้ เรื่องนี้ถ้าฉัน
เล่าให้เจ้าพลฟังแกลองคิดดูซิว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแก่แก”

เจ้าแก้วหน้าจ้อย

“รับประทานผมก็ถูกซ้อมสะบักสะบอมไปเท่านั้นแหละ
ครับ ปืนของผมเป็นปืนของหลวงที่คุณหมอบอกมาให้สำหรับ
เราปฏิบัติหน้าที่ราชการ”

“ก็นั่นปะซี แล้วเลือกเอาของหลวงไปจำหน่าย” พุดจบ

ท่านก็ลุกขึ้นยืน “รออยู่นี้ ฉันจะขึ้นไปเอาเงินมาให้แกไปไถ่ปืน แล้วก็เรื่องคนร้ายที่จะเข้าทำการโจรกรรมในคืนวันนี้ แกอย่าพูดให้ใครฟังเป็นอันขาด ต้องปิดไว้เป็นความลับ”

“รับประทานไม่จำเป็นไม่พูดหรอกครับ”

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยว

“จำเป็นก็พูดไม่ได้หรอก”

ครั้นแล้วเจ้าคุณปัจฉิมก็พาตัวเดินผ่านห้องโถง ขึ้นบันไดไปชั้นบน ในราว ๕ นาทีท่านก็กลับลงมาข้างล่าง ท่านตรงเข้ามานั่งที่โซฟาตัวใหญ่ เจ้าแห้วรีบคลานเข้ามาหา

“แกจํานำป็นได้ ๑,๕๐๐ บาทนะ”

“ครับ รับประทานคอกเบี้ยอีก ๓๐๐ บาทครับ รวมเป็น ๑,๘๐๐๐ บาท”

“แหม-มึงนี่ยุ่งเหลือเกินให้ตื่นตายเถอะวะ” พูดจบท่านก็ล้วงกระเป๋าเสื้อฮาวายหยิบธนบัตรปีกละ ๑,๐๐๐ บาท ออกมารวม ๒ ปีกพร้อมด้วยกระดาษสีขาว่าแผ่นหนึ่ง แล้วท่านก็ส่งให้เจ้าแห้ว “เอา-เอาไป ฉันตั้งใจให้แก ๒,๐๐๐ บาท รีบไปไถ่ปืนเอามาเก็บไว้ที่บ้านเดี๋ยวนี้ แล้วรีบขึ้นแท็กซี่ไปกรมไปรษณีย์ โทรเลขด่วนถึงพลเจ้านายของแก”

เจ้าแห้วทำหน้าที่นั้นๆ

ลิขสิทธิ์จากการจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้
นำไปสะสมในกองทุน ป. อินทรมาลิต
เพื่อสนับสนุนคนรุ่นใหม่ที่มีใจรักศิลปะ
และการประพันธ์ทางเดียวกับผู้เขียน
ตามเจตนาและปณิธานอันแรงกล้า
ของนางปราณี อินทรมาลิต ผู้เป็นภรรยา
และเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก
ตราบจนวาระสุดท้ายของชีวิตผู้เขียน

